

Ода жени – Иван Станковић

ПИШЕМ ТИ ПЕСМУ

Мом Zuckeru, мојој супрузи

Ја пишем ти песму, пишем ти оду
(пишем ти хвалоспев свакога дана)
али је никада ти нећеш видети
јер није мастилом написана
па ти ни образа неће забридети
нећеш се кајати, нит' се постидети
што си се дурила
ко слепа жмурила
нож ми у срце наслепо сјурила
толико пута
очајна, љута...
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду
па дође час да седнеш и патиш
можда се досетиш... можда и схватиш

да пишем ти песму, пишем ти оду
(пишем ти хвалоспев свакога дана)
ал' је ти никада нећеш прочитати
хртија под њом није гужвана
па ће те довека твој немир питати
по неспокоја ћеш пустоши скитати
сузом зен влажити

одговор тражити
што ће ти дана сваког вид дражити
од кад се знамо
до краја, тамо
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду
па 'место мене жељно ти хрле
сећања сва, да те љубе и грле...

да, пишем ти песму, пишем ти оду
(пишем ти хвалоспев свакога дана)
али је, изгледа, нећеш разумети
јер њена није нит пером ткани
чија ће шкрипа ти у уху шумети...
да л' ћеш разлучити, да ли ћеш умети
стих зоре, свитања
стих руку сплитања
кроз строфе Ремарка гласног читања
које нам красе
наше терасе
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду?
да л' ћеш јој бар тад пошту одати
и њене риме на тас придодати?

јер, пишем ти песму, пишем ти оду
(пишем ти хвалоспев свакога дана)
а она ти фали — не мислим да хиниш
незацелна ти постаје рана
сузама натапаш дане, шмрчеш, слиниш
просто не увиђаш: Ти разлику чиниш

да што зором једи
с подневом избледи
с вечерњим мраком новом надом гледи
да с новим сјајем
у оку трајем...
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду
срце ћеш за њу тад отворити
а она ће ти певати, зборити:

да пишем ти песму, пишем ти оду
(пишем ти хвалоспев свакога дана)
а она теби све више недостаје
постаје чежња недосањана
срца ти рањивог прашина остаје
љубави! смислу мој! тргни се! доста је!
де, буди се снена!
тих искидај мрена
којим ти бистра ока засенчена
с пиједестала
на ком си цвала
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду
да поглед таман с виса ти пукне
из њега спознаје плам да ти сукне!

гле! пишем ти песму! пишем ти оду!
(хвалоспев пишем ти свакога дана!)
док корака тешка преко ње ти ступа
да строфа јој свака обрисана
ко у песку буде морем што ти купа

туге постојање и спокој ти чупа...
стопа нек ти свака
као перо лака
преко њих прелети плесом вилењака
нека их чува
за кад задува
кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду
па их размотај ко тепих свечан
њим благослов нек те поведе вечан

*

Пишем ти песму свакога дана
животну оду, кафом и чајем
хвалоспев искрен жени без мана
(колоплет рима од безброј страна)
и писаћу је све док жив трајем
међ' зидовима било ког стана
где тебе узимам, себе дајем
кроз ноћи слатке и јутра слана
док једва састављамо крај с крајем
а једном, кад јато долети врана
задњи пут канџе кад им убоду
(кад једра мом се смотају броду
и негде за хоризонт кад оду)
из вечног бескраја, са свих страна
звездама нек ти сја истим сјајем.

ЧЕКАМ

Мом Zuckeru, мојој супрузи

Чекам да се пробудиш, да за твој глас,
као за сламку што нуди му спас
дављеник сеже, у грчу се машим,
да у дан отиснем се, ког се плашим.

Чекам да устанеш, да нас је двоје
који уз кафу скупа се боје
пучине дана којим ће једрити
стрепећи шта ће овај изнедрити.

Чекам да корак твој низ степениште
мек заглуши гласове што вриште
шупље у глави од пре зоре будној
у борби свакодневној, узалудној.

Чекам... ето... јутро сам исписао,
да уделим бар неки смисао
времену које без тебе промиче
као воз празан... живот што одмиче...

Хајде, пробуди се! Устани, хајде!
ни кафа нема без тебе вајде;
низ степениште се бешумно спусти,
присутвом испуни простор мој пусти.

Па да се заједно у коштац дамо
с мукама које само ми знамо,
са реком недаћа ушћа далека.
Та, хајде... човек твој чека те, чека...

НЕМА НИ ДЕВЕТ

Мом Zuckeru, мојој супрузи

Љубави моја, нема ни девет
рано је још да напушташ кревет
спавај још мало, дан нека чека
и она мутна животна река
што се ковитла од вира до вира
заслужила си још сат-два мира
пре но што нежне твог цвета латице
поново захвате ћуди матице
воде што бриге твом срцу точи
и зато, љубави, затвори очи
у сан још један блажен утони
будилник дана док не зазвони
рано је још да напушташ кревет
јутро тек се буди, нема ни девет.

О ПЕСНИКУ

Иван Станковић рођен је 28. јула 1974. године у Београду, где живи са својом породицом — супругом и четворо деце — и ствара. Бави се литерарним и ликовним стваралаштвом. Поезију и прозне радове, као и илустрације, објављује у домаћим недељницима, књижевним часописима и зборницима. Излагао је на више групних и самосталних изложби, у земљи и иностранству.